

ΟΙΔΙΠΟΔΑΣ

Με σάπισαν τὸ κρῖμα καὶ τὰ χρόνια.
 Μὲ διώχονυε θεοὶ κι ἀνθρώποι κι ὅμως
 τὸ δίκιο ἀνθίζει μέσα μου κι ὁ νόμος !
 Καὶ τ' ἀχαμνά μου ἐτοῦτα τὰ λαγόνια,
 καθὼς τοῦ σάπιου δέντρου τ' ἀκροκλώνια
 μιᾶς Ἐνοιξης μποροῦν νὰ γίνουν δρόμοι
 βλαστοὶ νὰ πεταχτοῦν γιγάντοι, τρόμοι
 ν' ἀδράξει τοὺς θεοὺς καὶ καταφρόνια.
 Τὸ δίκιο δὲ σιωπᾷ, βογγάει ἐντὸς μου
 σὰ θάλασσα. Τί κι ἂν λυσσάει τοῦ κόσμου
 τ' ἄδικο μῖσος ; Στὴν καρδιά μου ἐμένα
 βιγλίζει ἓνα Μάτι ὅξω νοῦ καὶ τόπου
 κι ἂν ὁ ρυθμὸς χαθεῖ στῶν θεῶν τὰ φρένα
 ζεῖ στὴν καρδιά τοῦ ἀδικημένου ἀνθρώπου.

ΤΑ ΑΙΩΝΙΑ

Πῶς χαίρεσαι τ' ἀπλὰ χοντρὰ στολίδια
 τῆς γῆς, φτωχὴ καρδιά μου ! Νά, τὰ βόδια
 γυρνοῦν τὸ δειλινὸ κι ἀντάμα εἰσόδια
 τελοῦν ἄρνια, βουκόλοι, ὀρνίθια, γίδια,
 ξωμάχοι. Κ' οἱ κοπέλες πρὸς τὴν ἴδια
 πηγὴ πάντα τραβοῦν κ' οἱ νύφες ρόδια
 σποῦν στὴν αὐλή τους, βάσανα καὶ ξόδια
 νὰ διώξουνε κ' οἱ γέροι, ἀποτρογίδια
 μασσώντας τῆς ζωῆς, πέφτουν στὸν Ἄδη.
 Πηδαίει καντὸς ὁ Ὑμέναιος ἀπὸ στόμα
 σὲ στόμα καὶ ρόδια κεντάει στὸ φάδι
 τοῦ τίποτα κι ἀνθεῖ βαθιὰ τὸ χῶμα
 σὰ νιόνυφης κορμί. Μὴν κλαίς, καρδιά μου,
 τὴ λαμπάδα ψηλὰ κράτα τοῦ γάμου !

Η ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ

Κι ἂν ὅλοι τρέμουν σκλάβοι μέσ' στὰ χιόνια,
 λεύτερη ἐγὼ μέσ' στ' ὄνειρό μου κραιῖνω
 τὴ γνώμη μου ἄφοβα καὶ μὲ ἄνθια ραίνω
 τὸ χῶμα μου καὶ νοιώθω χελιδόνια
 νὰ μοῦ σπαθίζουν τὴν καρδιά κι ἀηδόνια
 νὰ μοῦ βαρᾶν τὴ μέση. Ἄπ' τὸ σκασμένο
 φλοῦδι μου θριαμβικὸ χυμάει, ζεμένο
 σὲ γέρανους, περδίκια, σπουργιτόνια
 τὸ ψίκι τῆς κλεμένης Πριγκιπέσας.
 Νά, τοὺς ἀνθούς μου ἀσώτεψα νὰ διώξω
 τὸ φόβο ἀπὸ τὶς ἀνανθες κορφές σας,
 ὦ Φρόνιμοι, τανυώντας τ' ἅγιο τόξο
 τῆς τρέλας. Τί ἂν μαδῶ χλωμὴ στ' ἀγιάζι;
 — Φέρνω τὸ Μήνυμα καὶ δὲ μὲ νοιάζει !

ΘΕΡΜΟΠΥΛΕΣ

Σκληρὸ θέσαμε νόμο νὰ ρυθμίζει
 τὴ γνώμη μας κι ἀνέλπιδοι κρατᾶμε
 τὰ στενὰ τῆς ζωῆς κι ὅλοι κινᾶμε,
 καβάλα στ' ὄνειρό μας, ὅπου ὀρίζει
 ὁ νομοθέτης νοῦς μας. Μετερίζι
 δὲ θέμε, γιατί ξέρομε πῶς πᾶμε
 τοῦ Χάρου τὰ κορμιά μας καὶ δὲ σπᾶμε
 τὸ κῆμα τῶν βαρβάρων πὸν χυμίζει
 στὴν Πατρίδα. Μὰ ὁ νοῦς ἐμᾶς φτεροῦγες
 τανυώντας λεύτερες χάμου τὴ νίκη
 παραιτᾶ κι ἀητὸς δικέφαλος οὔγες
 κεντᾶ μὲ τ' ὄνειρό του τὴ λαμπράδα
 κι ἀνοιεῖ, στῆς βάρβαρης νύχτας τὴ φρίκη,
 ἄνθος λευκὸ τὴ νικημένη Ἑλλάδα.